

Raid des Pénitents (Boetelingenraid)

Zondagochtend, kwart voor vier, de wekker van mijn telefoon begint te zingen. Ik sta meteen naast mijn bed want ik weet dat ik geen tijd te verliezen heb. Snel mijn klederen aantrekken, de boterhammen uit de frigo halen en de auto in. Het avontuur is begonnen.

Twee uur en een kwart later parkeer ik de wagen op een weide waar parkeerwachters me precies aangeven waar ik mag staan. Het is nog fris als ik me omkleed, de MTB uit de koffer haal en mijn rugzakje omhang. Enkele honderden meters verder kom ik in het centrum van Straimont waar in de school de inschrijvingen zijn gevestigd. Ik heb vorige week mijn keuze uit de verschillende afstanden gemaakt bij de online voorinschrijvingen. Voor de Raid van 85 km krijg ik een rood armbandje om.

Een uur later sta ik nog steeds te schilderen in de hoofdstraat van Straimont. Voor de grotere afstanden is een zone voorzien per afstand waar een vrachtwagen staat om de MTB's in te laden. Iets verder staat een rij autobussen. De vrachtwagens voor de

afstanden 115 km en 100 km vertrekken bijna een uur te laat. Ik denk aan het uurtje dat ik langer had kunnen liggen pitten in mijn bed maar aanvaard dat dergelijke vertragingen niet verwonderlijk zijn bij dergelijke complexe organisaties.

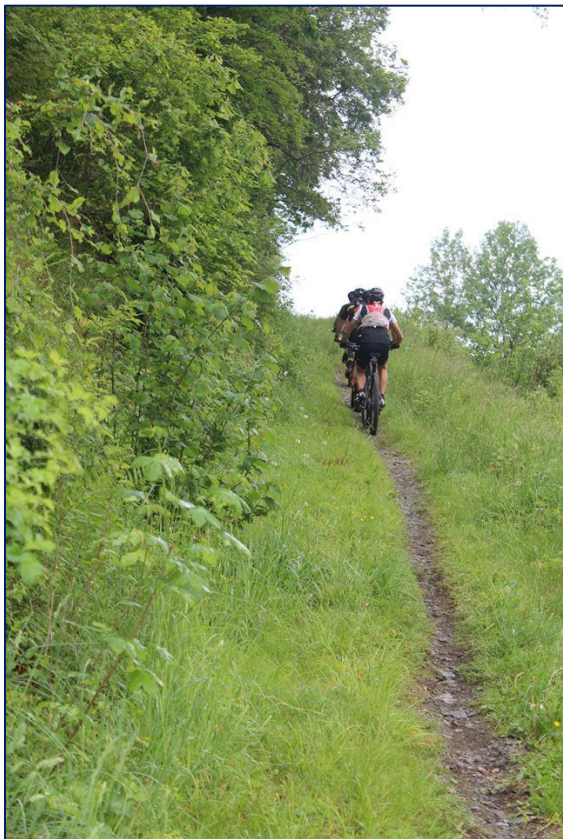

Ook de vrachtwagen van de 85 km is aangekomen en ik verwijder de pedalen van mijn fiets en draai het stuur zoals gevraagd om de fietsen netjes tegen elkaar aan te zetten in de vrachtwagen. Ook in de autobus is het nog een half uurtje wachten voor we vertrekken naar de startplaats. Die is voor mij gelegen in Les Hayons, een paar bochten in de Semois verwijderd van Bouillon.

Om 8h25 is de fiets terug gemonteerd en vertrek ik op de aangeduide omloop. Ik haal even diep adem en laat mijn ogen zich aanpassen aan het terrein terwijl ik enkele andere deelnemers volg. Wat gaat dit worden?

Na een zachte klim duiken we het bos in en volgt een lange technische afdaling. Het is zaak om voeling te krijgen met het parcours langs stenen en rotsen. Met mijn 'dropperpost' kan ik met een knop op het stuur mijn zadel laten zakken zodat ik gemakkelijker achter mijn zadel kan hangen wat voor veel meer comfort en vertrouwen zorgt in het afdalen. Ik stap af bij de stukken die me te tricky lijken maar meer en meer kan ik mijn grenzen verleggen en wordt het best leuk om te laveren en bij te sturen bij het dalen en precies uit te komen waar je wil. De groep is meteen volledig uit elkaar gevallen en slechts sporadisch kom ik nog een deelnemer tegen.

Na het dalen is het terug klimmen. Nu wordt ik gewaar dat ik misschien toch wel iets te vooruitziend was om anderhalve liter water in mijn camelbak te vullen. Ik merk dat de andere deelnemers lichter uitgerust zijn en ik neem me voor bij de volgende bevoorrading mijn drinkbus te

vullen met het water dat ik meesleur. Het parcours is volledig aangelegd in het bos en de single tracks zijn waarschijnlijk speciaal aangelegd. Het gaat vlak langs en tussen de boompjes met amper enkele meters in rechte lijn, over en tussen hindernissen en dwars door de beek. Het is even rustiger wanneer we op een bredere wegel uitkomen en de lichte regen, die even valt, is welkom als afkoeling.

Na 15 km kom ik aan de eerste bevoorrading na 1h10 rijden. Ik check even mijn fietscomputer en tel reeds meer dan 1.000 hoogtemeters. Uit het profiel van het parcours had ik wel begrepen dat de eerste 30 kilometer de zwaarste waren en vind het prima om nog eens een equivalent van het eerste stuk te rijden.

Na de bevoorrading is het meteen klimmen maar niet te steil en we maken een mooie lus door het bos. Tal van singletracks zijn getrokken op het bovenste deel van het plateau zodat volledige concentratie is vereist. Uiteindelijk gaat het langs een

mooie single track naar beneden en vol vertrouwen geniet ik van de technische stukjes. De haarspeldbochtjes zijn nog een probleem en komen op mijn 'to do'-lijstje om techniek bij te schaven.

Eens beneden gaat het langs een steil maar breed pad terug omhoog. Het is een lang stuk en ik moet veel kracht gebruiken om naar boven te rijden. Ik rijd wel weg van enkele andere rijders maar beklag nu dat ik mijn enkel voorblad van 30 tandjes enkele weken terug gewisseld heb voor één van 32 tandjes. Voor de Oost-Vlaamse ritten was dat een goede beslissing maar hier werkt het averechts. Dit is een inspanning die in de kleren gaat blijven zitten en ik hoop stilletjes dat dergelijke klimmen we verder bespaard worden.

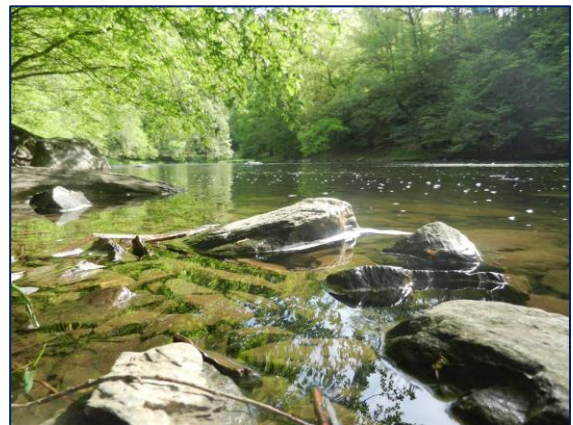
Mijn wens wordt vervuld tot de tweede bevoorrading. De bevoorradingen zijn echt heel goed verzorgd en mooi verdeeld over de afstand. De eerste dertig kilometer heb ik nu achter de kiezen en kom nu op het

parcours van de 55 km. Hoe korter de afstanden, hoe minder zwaar de omloop.

Op de omloop tref ik nu meer deelnemers en de niveauverschillen worden minder spectaculair. We volgen een heel mooi pad over de richel van een helling. Bijwijlen is het pad afgeboord met een metalen afsluiting en het gaat op en neer langs boomwortels en andere hindernissen zodat af en toe toch even voet aan de grond moet gezet worden.

Na deze lange technische strook komen we langs de Semois. Ik schakel een tandje bij nu het vrij vlak is en zwaai enthousiast terug naar de man die langs de kant van de weg staat met een rokend barbecuestelletje. Na een mooie passage langs het water draait de weg omhoog via een vrij steile betonnen helling waarna ik op de weg uitkom. Ik merk op mijn GPS dat ik niet meer op het parcours zit en moet terugkeren.

Door de dalende lijn zit er nu nog meer vaart achter en ik begroet terug de man met de barbecue die blijkbaar erg met de MTB'ers begaan is. Ik kom aan pijlen die ik voorheen gevolgd heb en heb geen enkele zijweg gezien. Schoorvoetend keer ik nogmaals terug. IK zie dat de omloop verder loopt langs de overkant van de Semois. Zou ik dan langs die dam moeten oversteken? Maar die loopt niet door tot de overkant?

Ik kom voor de derde keer bij de man met de barbecue die me duidelijk maakt dat ik hier ter plekke met een bootje overgezet wordt maar dat hij niet de kans kreeg dit eerder duidelijk te maken. Ik kan dit maar beamen en neem plaats in de platte boot met mijn fiets dwars op de zijkanten van de boot. Er kunnen nog enkele collegae-fietsers bij en al gauw maken we de overtocht.

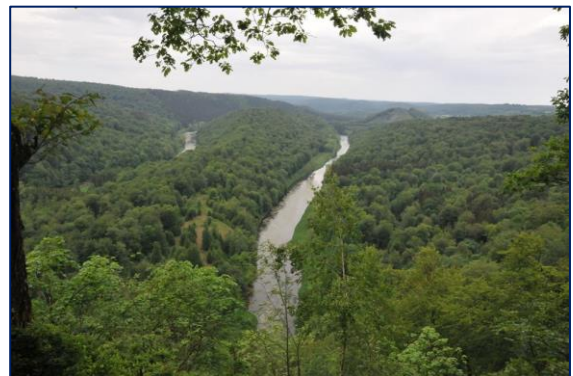
Bij het uitstappen gaat het bootje vervaarlijk wankelen maar veilig bereiken we de overkant maar ik meteen terug een

goed tempo opzoek om de helling op te rijden. We krijgen nu mooie paden voorgeschoteld en komen dra aan een nieuwe bevoorradingspost.

Na de energie en het vochtpeil aangevuld te hebben zet ik mijn weg verder door een prachtig bos op smalle paadjes maar met veel minder hoogteverschillen. Het parcours draait en kronkelt niet langer maar gaat nu eindeloos rechtdoor afgewisseld met enkele grasvlakten. De grotere paden worden altijd snel verlaten om mooie paadjes te volgen doorheen loofwoud en dennenbos. We rijden een hele tijd op een soort rif bovenop de heuvellijn. Technisch heel leuk en bijna allemaal te fietsen.

Mijn kilometerteller maakt me duidelijk dat we in de finale van de tocht zitten en dat merk ik ook aan enkele afgepeigerde fietsers die ik voorbij ga. De pracht van de natuur geeft we veel energie en ik geniet van de inspanning en de beleving.

Het duurt nog wel even voor ik een asfaltweg opdraai en voor een

nadarafsluiting nog eens het bos ingestuurd wordt. Dit lijkt me de finale passage en dat wordt helemaal bevestigd. Men heeft enorm veel werk gemaakt van dit laatste stukje en je kan geen vijf meter rechtdoor rijden. Een klim voert me naar een groot metalen kruis waar je onder passeert. Inderdaad, pas hier verdien je de aflaten en is de boetedoening compleet. Hoewel, het tracé duikt nu echt naar beneden en krult zich achter iedere boom. Het is een echte behendigheidssoefening met de talloze scherpe bochten en het regelen van de snelheid/traagheid om de fiets in beweging te houden en dan weer af te remmen. Plots is het einde zichtbaar en duik ik vanuit het bos de weg op quasi in het centrum van Straimont.

Ik recht de rug en laat me tevreden uitbollen. Ik stop mijn GPS na zeven uur en 10 minuten. Dat moet een gemiddelde zijn van 12 kilometer per uur en daar ben ik best tevreden mee. Dit avontuurtje vergeet ik niet licht. Enkele dagen recuperatie zullen me goed van pas komen maar dit smaakt naar meer.

Wie nog even wil genieten van de beelden van de tocht kan dit op Youtube via volgende link:

<https://www.youtube.com/watch?v=I5ha9SDt5xU>

